Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 7. 2020, sen. zn. 29 NSČR 122/2018, ECLI:CZ:NS:2020:29.NSČR.122.2018.1

Číslo: 30/2021

Právní věta:

Bez ohledu na konečnou výši výtěžku zpeněžení má insolvenční správce při zpeněžení majetku v konkursu jednak nárok na odměnu ve výši nejméně 45.000 Kč (dle § 1 odst. 5 vyhlášky č. 313/2007 Sb., ve znění pozdějších předpisů), jednak („dále“) nárok na odměnu ve výši 1.000 Kč za každou přezkoumanou přihlášku pohledávky (do limitu 1.000.000 Kč) [§ 2a vyhlášky]. V těch případech, kdy ke zpeněžení majetku vůbec nedojde, platí, že podle ustanovení § 1 této vyhlášky nevznikl insolvenčnímu správci nárok na odměnu za zpeněžování. Jestliže insolvenční správce v takovém insolvenčním řízení nepřezkoumal žádnou přihlášku, lze jeho odměnu určit jen podle § 5 vyhlášky. Insolvenční správce, který v takovém insolvenčním řízení přezkoumal alespoň jednu přihlášku, má nárok na odměnu minimálně ve výši 45.000 Kč (§ 2a poslední věta vyhlášky). Úprava obsažená v ustanovení § 2a poslední věty vyhlášky (však) není „doplněním“ odměny určené podle § 1 odst. 5 vyhlášky.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 28.07.2020

Spisová značka: 29 NSČR 122/2018

Číslo rozhodnutí: 30

Číslo sešitu: 3

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Insolvenční správce (odměna, náklady), Odměna

Předpisy: předpisu č. 313/2007Sb. ve znění od 01.01.2014
§ 1 předpisu č. 313/2007Sb. ve znění od 01.01.2014
§ 2a předpisu č. 313/2007Sb. ve znění od 01.01.2014
§ 38 odst. 1 IZ

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud zamítl dovolání insolvenčního správce dlužníka proti usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 5. 2018.

I.
Dosavadní průběh řízení

1. Usnesením ze dne 3. 5. 2018 Městský soud v Praze (dále jen „insolvenční soud“):

[1] Určil insolvenčnímu správci dlužníka (TP I., v. o. s.) odměnu ve výši 54.450 Kč včetně daně z přidané hodnoty, a přiznal mu náhradu hotových výdajů ve výši 369 Kč (bod I. výroku).

[2] Schválil konečnou zprávu, zveřejněnou vyhláškou dne 11. 4. 2018, ve znění, podle něhož činí:

a/ příjmy majetkové podstaty 0 Kč;

b/ nárokované výdaje majetkové podstaty 1.544.269 Kč;

c/ neuspokojené výdaje majetkové podstaty 1.544.269 Kč;

d/ částka k rozvrhu mezi věřitele 0 Kč (bod II. výroku).

[3] Zrušil konkurs na majetek dlužníka z důvodu, že pro uspokojení věřitelů je majetek dlužníka zcela nepostačující (bod III. výroku).

[4] Určil, aby po právní moci usnesení byla odměna insolvenčního správce a náhrada jeho hotových výdajů (celkem 54.819 Kč) uhrazena státem z rozpočtových prostředků insolvenčního soudu (bod IV. výroku).

[5] Uložil insolvenčnímu správci, aby mu do 15 dnů od právní moci usnesení písemně oznámil, zda splnil povinnosti uložené v § 313 odst. 2 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenčního zákona) [bod V. výroku].

2. Insolvenční soud vyšel ve skutkové rovině z toho, že:

[1] Usnesením ze dne 23. 6. 2017 (mimo jiné) zjistil úpadek dlužníka a prohlásil konkurs na jeho majetek.

[2] Proti konečné zprávě insolvenčního správce, zveřejněné v insolvenčním rejstříku dne 11. 4. 2018, nebyly podány námitky.

[3] V insolvenčním řízení nebylo ničeho zpeněženo a příjmy majetkové podstaty jsou nulové.

[4] Insolvenční správce přezkoumal 10 přihlášených pohledávek.

3. Na výše uvedeném základě insolvenční soud – vycházeje z ustanovení § 38 insolvenčního zákona, a z ustanovení § 1 § a 2a vyhlášky č. 313/2007 Sb., o odměně insolvenčního správce, o náhradách jeho hotových výdajů, o odměně členů a náhradníků věřitelského výboru a o náhradách jejich nutných výdajů (dále jen „vyhláška“) – dospěl ohledně určení odměny insolvenčního správce k následujícím závěrům:

4. Odměna, kterou insolvenční správce uplatnil v konečné zprávě (108.900 Kč), není opodstatněná, neboť v dané věci nebylo dosaženo žádného výtěžku zpeněžení určeného k rozdělení mezi nezajištěné věřitele zahrnuté do rozvrhu ani výtěžku zpeněžení určeného k uspokojení pohledávek nezajištěných věřitelů postavených na roveň pohledávkám za majetkovou podstatou. V takovém případě se při určení odměny insolvenčního správce postupuje podle § 2a poslední věty vyhlášky. Názor insolvenčního správce, že má nárok na odměnu podle § 1 odst. 5 vyhlášky, i nárok na odměnu podle § 2a vyhlášky, není správný.

5. K odvolání insolvenčního správce Vrchní soud v Praze usnesením ze dne 30. 5. 2018 potvrdil

usnesení insolvenčního soudu v bodu I. výroku.

6. Odvolací soud – vycházeje z ustanovení § 38 insolvenčního zákona a z ustanovení § 1, § 2a a § 5 vyhlášky – dospěl po přezkoumání napadeného usnesení k následujícím závěrům:

7. Není sporu o tom, že v průběhu insolvenčního řízení nedošlo ke zpeněžování majetku dlužníka a že insolvenční správce přezkoumal celkem 10 přihlášek pohledávek. Z ustanovení § 1 vyhlášky pak jednoznačně plyne, že upravuje odměnu insolvenčního správce odvozenou výlučně od výtěžku zpeněžení, s tím, že její výše v takovém případě činí nejméně 45.000 Kč. Novelizace insolvenčního zákona a vyhlášky účinná od 1. 1. 2014 reaguje na situaci, kdy v rámci konkursu nedošlo ke zpeněžení žádného majetku a insolvenčnímu správci byla do té doby určována odměna podle § 5 vyhlášky.

8. Podle novelizované úpravy se tam, kde insolvenční správce již alespoň přezkoumal přihlášky pohledávek, pro tyto případy určuje jeho odměna částkou 1.000 Kč za každou přezkoumanou přihlášku, nejméně však ve výši 45.000 Kč; tím se omezily situace, kdy bude zapotřebí určovat odměnu podle § 5 vyhlášky. Kdyby došlo ke zpeněžení majetku dlužníka, pak by odměnu insolvenčního správce činila nejméně částka 45.000 Kč (za zpeněžení) a dále 10.000 Kč (za přezkum 10 přihlášených pohledávek).

9. V situaci, kdy nedošlo ke zpeněžení, ale byly přezkoumány přihlášky pohledávek, tedy insolvenčnímu správci náleží odměna podle § 2a poslední věty vyhlášky.

II.
Dovolání a vyjádření k němu

10. Proti usnesení odvolacího soudu podal insolvenční správce dovolání, jehož přípustnost vymezuje ve smyslu ustanovení § 237 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále též jen „o. s. ř.“), argumentem, že napadené usnesení závisí na vyřešení právní otázky, která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena, konkrétně otázky určení výše odměny. Dovolatel namítá, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci (dovolací důvod dle § 241a odst. 1 o. s. ř.), a požaduje, aby Nejvyšší soud změnil usnesení odvolacího soudu v tom duchu, že mu na odměně (včetně částky odpovídající dani z přidané hodnoty) přizná celkem 108.900 Kč.

11. V mezích uplatněného dovolacího důvodu vytýká dovolatel odvolacímu soudu nesprávný výklad příslušných ustanovení vyhlášky, maje za to, že ustanovení § 2a vyhlášky určuje insolvenčnímu správci další odměnu za přezkoumání přihlášek pohledávek, je-li úpadek dlužníka řešen konkursem. Potud se též dovolává dikce ustanovení § 38 odst. 1 insolvenčního zákona, z nějž plyne, že odměna insolvenčního správce se určuje jednak z výtěžku zpeněžení, jednak (nově) také z počtu přezkoumaných přihlášek pohledávek.

12. Dovolatel nesouhlasí s výkladem, jenž vylučuje použití § 1 odst. 5 vyhlášky, nedojde-li ke zpeněžení. Míní, že ustanovení § 2a vyhlášky nemá omezit odměnu garantovanou insolvenčnímu správci ustanovením § 1 vyhlášky (nebo ji zachovat ve stejné výši); jeho smyslem je vyplacení další odměny za přezkoumání přihlášek, což dal zákonodárce najevo i použitím slova „dále“ v předmětném ustanovení. Potud dovolatel argumentuje i systematickým výkladem (tím, že ustanovení § 2a se nachází ve vyhlášce jako samostatné ustanovení), když při výkladu použitém odvolacím soudem by spadalo pod § 1 vyhlášky. Dovozuje rovněž, že jeho názor podporuje i výklad teleologický (co do účelu stanovení další odměny v situaci, kdy nedošlo ke zpeněžení, avšak insolvenční správce vynaložil nezbytné úsilí při přezkoumání přihlášek pohledávek).

13. Dovolatel uzavírá, že mu za činnost v insolvenčním řízení náleží fixní minimální odměna ve výši

45.000 Kč (spolu s daní z přidané hodnoty) podle § 1 odst. 5 vyhlášky, a zároveň fixní minimální odměna ve výši 45.000 Kč (spolu s daní z přidané hodnoty) podle § 2a vyhlášky, jelikož způsobem řešení dlužníkova úpadku byl konkurs, v němž nedošlo ke zpeněžení majetku. Dodává též, že si je vědom omezení plynoucího z ustanovení § 8 vyhlášky, což ale nemá být důvodem pro nepřiznání odměny v celé výši.

III.
Přípustnost dovolání

14. Rozhodné znění občanského soudního řádu pro dovolací řízení (v aktuálním znění) se podává z bodu 2., článku II, části první zákona č. 296/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony.

15. Dovolání v dané věci je přípustné podle ustanovení § 237 o. s. ř., když pro ně neplatí žádné z omezení přípustnosti dovolání vypočtených v § 238 o. s. ř., a v posouzení nároku na odměnu podle vyhlášky (ve znění účinném od 1. 1. 2014) šlo v době podání dovolání o věc dovolacím soudem neřešenou (judikaturu na dané téma nelze míti za ustálenou).

IV.
Důvodnost dovolání

16. Vady řízení, k nimž Nejvyšší soud u přípustného dovolání přihlíží z úřední povinnosti (§ 242 odst. 3 o. s. ř.), nejsou dovoláním namítány a ze spisu se nepodávají, Nejvyšší soud se proto – v hranicích právních otázek vymezených dovoláním – zabýval tím, zda je dán dovolací důvod uplatněný dovolatelem, tedy správností právního posouzení věci odvolacím soudem.

17. Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

18. Skutkový stav věci, jak byl zjištěn soudy nižších stupňů, dovoláním nebyl (ani nemohl být) zpochybněn a Nejvyšší soud z něj při dalších úvahách vychází.

19. Pro další úvahy Nejvyššího soudu jsou rozhodná následující ustanovení insolvenčního zákona a vyhlášky:

§ 38 (insolvenčního zákona)

> (1) Insolvenční správce má právo na odměnu a náhradu hotových výdajů. V případě konkursu se výše odměny určí z počtu přezkoumaných přihlášek pohledávek a z výtěžku zpeněžení určeného k rozdělení mezi věřitele. Je-li insolvenční správce plátcem daně z přidané hodnoty, náleží mu k odměně a k náhradě hotových výdajů částka odpovídající této dani, kterou je insolvenční správce povinen z odměny a z náhrady hotových výdajů odvést podle zvláštního právního předpisu.
>
> (…)
>
> (6) Způsob určení odměny, některých hotových výdajů insolvenčního správce a způsob jejich úhrady státem stanoví prováděcí právní předpis.

§ 1 (vyhlášky)
Odměna insolvenčního správce při konkursu

(1) Pokud je způsobem řešení dlužníkova úpadku konkurs, činí odměnu insolvenčního správce součet odměny určené podle odstavce 2 a odstavce 3. Pro účely výpočtu odměny podle věty první zahrnuje výtěžek zpeněžení určený k vydání věřitelům i částku připadající na odměnu insolvenčního správce.

(…)

(4) Pro účely této vyhlášky se výtěžkem zpeněžení určeným k rozdělení mezi nezajištěné věřitele rozumí výtěžek zpeněžení určený k rozdělení mezi nezajištěné věřitele zahrnuté do rozvrhu a výtěžek zpeněžení určený k uspokojení pohledávek nezajištěných věřitelů postavených na roveň pohledávkám za podstatou.

(5) Pokud je způsobem řešení dlužníkova úpadku konkurs, činí odměna insolvenčního správce nejméně 45.000 Kč.

§ 2a (vyhlášky)

Pokud je způsobem řešení dlužníkova úpadku konkurs nebo reorganizace, náleží insolvenčnímu správci dále odměna z počtu přezkoumaných přihlášek pohledávek věřitelů, která činí za každou přezkoumanou přihlášku pohledávky věřitele částku 1.000 Kč, nejvýše však 1.000.000 Kč celkem za přezkoumané přihlášky pohledávek. Za přezkoumanou přihlášku pohledávky věřitele se považuje taková přihláška pohledávky věřitele, kterou insolvenční správce zařadil do seznamu přihlášených pohledávek podle insolvenčního zákona. Pokud je způsobem řešení dlužníkova úpadku konkurs a nedošlo-li ke zpeněžení, náleží insolvenčnímu správci odměna z počtu přezkoumaných přihlášek pohledávek věřitelů nejméně 45.000 Kč.

§ 5 (vyhlášky)

Nelze-li odměnu určit postupem podle § 1 až 4, rozhodne o výši odměny insolvenční soud s přihlédnutím zejména k délce doby, rozsahu a náročnosti vykonávané činnosti insolvenčního správce.

20. Ve výše uvedené podobě, pro věc rozhodné, platilo citované ustanovení § 38 insolvenčního zákona v době zahájení insolvenčního řízení vedeného na majetek dlužníka (5. 5. 2017). Novelou provedenou s účinností od 1. 7. 2017 zákonem č. 64/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, byla v § 38 odst. 1 za větu druhou vložena věta „V případě oddlužení činí výše odměny z počtu přezkoumaných přihlášek pohledávek 25 % výše stanovené prováděcím právním předpisem pro odměnu z počtu přezkoumaných přihlášených pohledávek v konkursu.“ Tato změna však nemá na danou věc (v níž byl způsobem řešení úpadku dlužníka konkurs) žádný vliv. Totéž platí (na základě téže novely) o změně, v důsledku které se odstavec 6 posunul ve struktuře ustanovení § 38 insolvenčního zákona tak, že od 1. 7. 2017 jde o odstavec 7. Citovaná ustanovení vyhlášky nedoznala změn od zahájení insolvenčního řízení na majetek dlužníka do vydání napadeného rozhodnutí.

21. Nejvyšší soud v prvé řadě předesílá, že výkladem § 38 insolvenčního zákona (ve znění účinném do 30. 6. 2010) a § 1 vyhlášky (ve znění účinném do 31. 12. 2012) se zabýval v usnesení ze dne 29. 9. 2010, sen. zn. 29 NSČR 27/2010, uveřejněném pod číslem 64/2011 Sb. rozh. obč. (dále jen „R 64/2011“). Ústavní stížnost podanou proti tomuto usnesení [které je (stejně jako další rozhodnutí Nejvyššího soudu zmíněná níže) dostupné i na webových stránkách Nejvyššího soudu] odmítl Ústavní soud usnesením ze dne 1. 3. 2011, sp. zn. IV. ÚS 3648/10, dostupným na webových stránkách Ústavního soudu.

22. V označeném rozhodnutí Nejvyšší soud dospěl k závěru, že z dikce § 38 odst. 1 věty druhé

insolvenčního zákona se ve spojení s § 1 odst. 4 vyhlášky podává jednoznačný posun v určování odměny při řešení dlužníkova úpadku konkursem potud, že odměna má být (je) určována z výtěžku zpeněžení určeného k rozdělení mezi věřitele, tedy z částky, kterou mají (zjednodušeně řečeno) věřitelé skutečně obdržet (srov. u zajištěných věřitelů § 1 odst. 2 vyhlášky a u nezajištěných věřitelů § 1 odst. 3 vyhlášky). V takto ustaveném pojetí zákona a prováděcí vyhlášky k němu se proto může (výjimečně) stát, že proces zpeněžování majetkové podstaty dlužníka vyústí v nulový výtěžek zpeněžení určený k rozdělení mezi věřitele (že náklady spojené se zpeněžením spolu s náklady vynaloženými na udržování a správu posléze zpeněženého majetku spotřebují výtěžek zpeněžení). Právě to je důvodem, pro který vyhláška v § 1 odst. 3 počítá (ve spojení s § 1 odst. 5 vyhlášky) s tím, že insolvenční správce obdrží minimální odměnu za zpeněžování majetkové podstaty (zohledňující typovou náročnost jeho práce), i když výsledek zpeněžení bude nulový a pro tento případ činí odměna insolvenčního správce 45.000 Kč (§ 1 odst. 5 vyhlášky). Přitom nelze pominout, že ve srovnání s dřívější (konkursní) úpravou insolvenční správce již nemá právo na odměnu určenou z počtu věřitelů.

23. Tamtéž Nejvyšší soud – i za použití jazykového výkladu – dovodil, že samozřejmým předpokladem pro výpočet odměny insolvenčního správce pro případ, že způsobem řešení dlužníkova úpadku je konkurs, je vlastní proces zpeněžování majetkové podstaty (bez zpeněžení majetkové podstaty nebo její části nelze hovořit ani o výtěžku zpeněžení určeném k rozdělení mezi věřitele). V insolvenčním řízení, v němž byl dlužníkův úpadek řešen konkursem a ve kterém nebyl zpeněžen žádný majetek náležející do majetkové podstaty dlužníka, proto nelze odměnu insolvenčního správce určit podle § 1 vyhlášky a je namístě postupovat podle § 5 této vyhlášky. Jakkoli dikce § 1 odst. 5 vyhlášky sama o sobě nepodmiňuje přiznání minimální výše odměny insolvenčního správce v konkursu (45.000 Kč) zpeněžením (tento výraz není v textu použit), je zjevné, že odstavec 5 navazuje na předchozí odstavce daného paragrafu a doplňuje úpravu obsaženou v ustanoveních § 1 odst. 2 a 3 vyhlášky, jež se zpeněžováním počítají.

24. V poměrech dané věci je úkolem Nejvyššího soudu prověřit, jaký vliv na závěry zformulované v R 64/2011 měly změny § 38 odst. 1 a vyhlášky provedené s účinností od 1. 1. 2014 zákonem č. 294/2013 Sb., kterým se mění zákon č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 312/2006 Sb., o insolvenčních správcích, ve znění pozdějších předpisů, a vyhláškou č. 398/2013 Sb., kterou se mění vyhláška č. 313/2007 Sb., o odměně insolvenčního správce, o náhradách jeho hotových výdajů, o odměně členů a náhradníků věřitelského výboru a o náhradách jejich nutných výdajů, ve znění vyhlášky č. 488/2012 Sb.

25. Z důvodové zprávy k vládnímu návrhu novely insolvenčního zákona (přijaté posléze jako zákon č. 294/2013 Sb.), který projednávala Poslanecká sněmovna Parlamentu České republiky ve svém 6. volebním období (2010 – 2013) jako tisk č. 929/0, se především podává [srov. její obecnou část (bod 1.3 vii. Odměny insolvenčních správců, písm. a/ Odměna insolvenčního správce v konkursu)], že záměrem zákonodárce bylo změnit praxi některých insolvenčních správců, kteří po seznámení se závěry R 64/2011 začali formálně zpeněžovat i majetek, z nějž dosažený výnos není přínosem pro nezajištěné věřitele, ale zajišťuje insolvenčním správcům právo na minimální odměnu stanovenou v § 1 odst. 5 vyhlášky. Z veřejné konzultace této problematiky proto vzešlo „v zájmu jistoty“ doporučení upravit normativní text tak, aby z něj bylo patrno, že minimální odměna v konkursu náleží insolvenčnímu správci tehdy, je-li součet odměny ze zpeněžení vypočtený podle ustanovení § 1 odst. 2 a 3 vyhlášky nižší než částka 45.000 Kč, jakož i tehdy, nedošlo-li ke zpeněžení majetkové podstaty vůbec. Ve zvláštní části důvodové zprávy [K bodům 14 až 18 (§ 38)], se pak uvádí, že:

> „Důvody pro doplnění § 38 insolvenčního zákona o pravidlo, podle kterého se odměna insolvenčního správce určí i z počtu přezkoumaných přihlášek pohledávek (odstavec 1), jsou popsány podrobně již v obecné části důvodové zprávy (bod 1.3 vii. Odměny insolvenčních správců) a jsou vyvolány praktickými potřebami insolvenčních řízení vyjevenými v průběhu

> veřejné konzultace ve vazbě na možnost věřitelů vyměnit insolvenčního správce po proběhnuvším přezkumném jednání (v režimu § 29 odst. 1 insolvenčního zákona), tedy před zahájením procesu zpeněžování majetkové podstaty a po mnohdy náročné práci spojené s přezkoumáním podaných přihlášek“.

26. Od 1. 1. 2014 (od účinnosti novely č. 294/2013 Sb.) se (v souladu s výše citovaným zdůvodněním) podle § 38 odst. 1 insolvenčního zákona určuje odměna insolvenčního správce v konkursu nejen z výtěžku zpeněžení určeného k rozdělení mezi věřitele, nýbrž (nově) i z počtu přezkoumaných přihlášek pohledávek. Přitom se (oproti stavu před 1. lednem 2014) ale nic nezměnilo na tom, že insolvenčnímu správci při konkursu náleží přinejmenším odměna podle § 1 odst. 5 vyhlášky, došlo-li v jeho průběhu ke zpeněžení majetku náležejícího do majetkové podstaty. Rovněž se nic nezměnilo na tom, že mu tato odměna náleží, i když po odečtení nákladů spojených se zpeněžením a nákladů vynaložených na udržování a správu posléze zpeněženého majetku zůstává věřitelům k rozdělení nulový výtěžek (srov. závěry R 64/2011 v odstavci [22] výše). Určující je jen to, zda došlo ke zpeněžení. Ke shodným závěrům dospěl Nejvyšší soud po podání dovolání v této věci v usnesení ze dne 28. 5. 2020, sen. zn. 29 NSČR 129/2018, při rozhodování o dovolání téhož dovolatele (v jiné insolvenční věci).

27. Lze tudíž shrnout, že bez ohledu na konečnou výši výtěžku zpeněžení (a tedy i jeho odměnu určenou z tohoto výtěžku) má insolvenční správce při zpeněžení majetku v konkursu jednak nárok na odměnu ve výši nejméně 45.000 Kč (dle § 1 odst. 5 vyhlášky), jednak („dále“) nárok na odměnu ve výši 1.000 Kč za každou přezkoumanou přihlášku pohledávky (do limitu 1.000.000 Kč) [§ 2a vyhlášky].

28. V těch případech, kdy ke zpeněžení majetku vůbec nedojde, nadále platí, že podle ustanovení § 1 vyhlášky nevznikla insolvenčnímu správci žádná odměna za zpeněžování (není-li nic zpeněženo, není předmětné ustanovení pro určení odměny použitelné); srov. závěry R 64/2011 v odstavci [23] výše. Jestliže insolvenční správce v takovém insolvenčním řízení nepřezkoumal žádnou přihlášku, lze jeho odměnu určit jen podle § 5 vyhlášky (potud jsou nadále použitelné závěry R 64/2011). Insolvenční správce, který v takovém insolvenčním řízení přezkoumal alespoň jednu přihlášku, však má nárok na odměnu minimálně ve výši 45.000 Kč (§ 2a poslední věta vyhlášky). Úprava obsažená v ustanovení § 2a poslední věty vyhlášky (však) není „doplněním“ odměny určené podle § 1 odst. 5 vyhlášky (jak se mylně domnívá dovolatel). Již proto ne, že ustanovení § 1 vyhlášky nelze při absenci zpeněžování vůbec použít. Ustanovení § 2a poslední věty vyhlášky též samo o sobě nezakládá nárok na odměnu insolvenčního správce za přezkoumané přihlášky, nýbrž jen určuje (pro tam uvedený případ) její minimální výši. Jinými slovy řečeno, označené ustanovení se uplatní jen tehdy, vyplývá-li nárok insolvenčního správce na odměnu za přezkoumané přihlášky pohledávky již z jiného ustanovení vyhlášky (konkrétně z první věty § 2a vyhlášky).

29. Tento závěr s sebou nese konečné posouzení podaného dovolání jako neopodstatněného. Nejvyšší soud proto, aniž nařizoval jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), dovolání zamítl (§ 243d odst. 1 písm. a/ o. s. ř.).

30. Závěrem Nejvyšší soud dodává, že nepřehlédl, že dlužník byl v průběhu dovolacího řízení (v důsledku způsobu ukončení insolvenčního řízení) vymazán (k 18. červnu 2019) z obchodního rejstříku (zanikl bez právního nástupce). Tuto okolnost však Nejvyšší soud neměl za překážku věcného projednání podaného dovolání v této věci.